

ГИМНАЗИЈАЦ

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Март 2009. Година V • број 15.

ПОРУКА

Постоји бело и црно, дан и ноћ, лето и зима, смех и сузе, имати и немати, топло и хладно, волети и мрзети... Човек и свет око њега функционишу у контрастима, а борба тих супротности јесте суштина, смисао живота.

Постоје добри и лоши људи, њихове племените - градитељске, и њихове зле - рушилачке намере, а ми наставници по школама имамо свети задатак да своје ученике усмеримо ка белом, ка дану, ка лету, ка имати и волети. У томе више или мање успевамо. Успевамо код оних благородних душа испуњених позитивном и креативном радознaloшћу, захвалних на своме животу Богу, природи, родитељима. То нам не полази за руком код оних који у своме самозадовољству (читај - својој глупости!) уживају, несвесни да је човек промена, да је рад на себи најтежи, али најсврсисходнији и да се дугорочно највише исплати.

При kraју сам свог радног века кога сам, као и већина мојих колега, у потпуности испунила добним намерама: да младог човека усмерим ка белом и лепом, ка сунчаном дану и небеским пространствима. Књижевност им нисам предавала као науку, већ као живот, учећи и себе и њих чему, зашто и како живети. Припремали смо се узајамно за оно што нас очекује sutра. Многи од њих су схватали моје намере и били изврсни сарадници у заједничком послу. Поред материјалне надокнаде коју сам за њега добијала, увек ми је била важнија њихова сарадња и моје сазнање како су они спремни да се мењају на боље. Да своја лица окрећу ка сунцу! Свима таквима искрено, топло, огромно хвала што су својом младошћу све нас учитеље чинили младима, враћали понекад погубљану веру у смисленост нашег посла, били спремни да мењају себе. Да мењају свет!

Оним другима, нека Бог буде у помоћи!

Вера Радivoјков, професор

Вера - традиција - култура: обележавање Дане св. Саве

Поводом обележавања Дане св. Саве у Гимназији је одржана свечана Академија у част и славу највећег српског просветитеља и путеводитеља. Академија је почела црквеним обредом који су служили свештеници Српске православне цркве, а потом је обављено освећење славских колача и жита које је сваки разред припремио. Уз пригодан програм који су спремили ученици заједно са својим професорима, а уз пратњу школског хора, присутним гостима се обратио директор Гимназије, проф. Душан Лукић који је поздравним говором честитao свим ученицима и радницима школе школску славу. Овогодишњи кум славе био је господин Бранислав Мајковић.

Традиционално, у духу светосавља, Гимназија је расписала литерални конкурс на тему: „Савин је пут мира и напретка у овоземаљском животу, а вечности у рајском блаженству“, као и конкурс за најлепши ћирилични рукопис, а у оквиру акције „Чувамо ћирилицу“. Међу великим бројем пристиглих радова, стручни жири, састављен од професора српског језика и књижевности изабрао је три најбоља рада на оба конкурса. Ученици су награђени вредним поклонима, као што су иконе из Хијалндара, монографије и књиге које је школа ове године припремила. Директор школе је уручио иконе куму славе и против Ђорђу Воларевићу у знак захвалности за дугогодишњу успешну сарадњу са нашом школом. Свечаност је протекла у добром расположењу и пријатној атмосфери међу професорима, ученицима и гостима, што и приличи овом великом црквеном и школском празнику.

Прва награда за литерални рад Кристина Балић III-3
Друга награда за литерални рад Тамара Фодора I-3
Трећа награда за литерални рад Дражен Лукић III-4

Прва награда за најлепши рукопис Тијана Гњидић II-1
Друга награда за најлепши рукопис Софија Пантић II-1
Трећа награда за најлепши рукопис Милиц Зец II-2

Директор школе Душан Лукић уручује поклоне гостима

**ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид. Уређује Редакциони колегијум: Душан Лукић, проф. Вера Радивојков, проф.
ученици: Александар Обрадовић, Тијана Гњидић, Дражен Лукић, Ана Гребић**

Технички уредник: Душан Теофиловић; Редакција: Лазе Костића 2, Шид; Тел./факс: 022/712-529; Штампа: ГИП "ИЛИЈАНУМ", Гибарачки пут бб

ПОВОДИ • ПОВОДИ • ПОВОДИ • ПОВОДИ • ПОВОДИ

**"Савин је пут мира и
напретка у овоземаљском
животу, а вечности у
рајском блаженству"**

Високо, до небеса, уздижу се рашке шуме. Пропињу се из земље за коју су исконски везане својим дубоким жилама, не би ли дохватиле део небеског плаветнила. Куда ли то стреме рашки столетни храстови и танковрхе јеле? Коме то машу и кога то поздрављају тамо горе у небеским просторима?

Поносно стражаре чепреси пред вратима најсветлије међу свим српским светињама - пред Хиландаром. Надвисили су древне манастирске зидине, па преко њих гледају тамо, далеко на морске таласе који се час пропињу, а час благо љуљушкају миљујући обале Свете горе Атонске. Даноноћно су отворене очи Белог Анђела. Кога он то вековима тражи, коме се нада, кога ли то чека? Зашто су тако бистре воде Милешеве која тихо протиче крај манастирских зидина, трудећи се да ничим не поремети мир који ту влада? На шкртом јануарском сунцу пресијавају се куполе величанственог храма на Врачару усред вечно белог града. Звоне звона са свих звоника. Разлеже се њихова звоњава по читавој земљи српској, допире до душе сваком коме је крст светиња. Чујеш ли ту звоњаву Ти, Свети, Чије име носи овај храм? Твој свети прах, расут широм Србије, део је нашег тела и нашег духа. Ојачали смо носећи тебе у себи, очврнули смо као стена са твојом вером у нама. Уздигли смо се изнад пламена у коме су нас спаљивали, ваксрли смо у црвеним косовским божурима, полетеље су наше душе високо. Вечито прогањани са својих огњишта, вечно криви без кривице, прошли смо свој пут, идући ка вечности. Народ чији су корени разасути свуда по Балкану, не може бити уништен.

Шумите још јаче рашке шуме и пропињите се ка небесима. Поздрављајте живот који сте изнедриле и предале га вечности. Гледајте хиландарски чепреси преко мора. Можда ће се појавити светац са крстом да поново види своје земаљско тло. Анђеле, погледај овај народ и чувај га онако како је чувао и он, Свети Сава. Горе свеће, титрају кандила, мирише тамјан. То народ српски слави свог светитеља и просветитеља, то се народ српски клња души која вечно бди над њим.

Кристина Балић III-3

Ломљење славског колача

ПОВОДИ • ПОВОДИ • ПОВОДИ • ПОВОДИ • ПОВОДИ

"Савин је пут мира и напретка у овоземаљском животу, а вечности у рајском блаженству"

Корачам путем светлошћу обасјаним. Где ли он води, где ли завршава? Ко лије све овим путем ходao? Једно сигурно знам, на њему сама нисам.

Осећам да су на овом путу многи падали. Дизали су се и настављали. Неко им је увек пружио руку. Та рука је и данас испруженна, она не узима, она даје.

Сетим се. Више од осам века је прошло. И малени Растко се играо као и ми, безбрижан био. Сазревајући, многе терете је на себе преузимао. У даљину је гледао, судбину свог народа осећао и предосећао. Знао је да свој народ мора нечим повезати, да га ветар не разнесе и по свету посеје. Већ као зрео младић уверио да ће човек не живи само од хлеба. Схватио је да човек живи и кад му тело већ одавно живо није.

Образовао је он свој народ. Просвећивао и водио, чупао из незнაња.

Па ето, и данас нам отвара очи да не заспимо. Маглу нам склања да не ослепимо. Ружна се нека тама над овим светом надвила.

Где ли је тај прави пут?

Ето Саве, он испред корача. Он осам века иде право и види свој циљ. Зна даје на правом путу. Можемо ли ми онда запутати?

Није ли овај живот као неко путовање према вечности? Ако успешно овај пут пређемо, може ли нас тамо чекати нешто лепше? Свакако да не. Учио је многе пре нас, као што сада и нас учи. Тамо негде далеко, а можда већ то била је вечност.

Сава је обећао, да после патње долази блаженство. Није све што је лепо увек и добро. Сласт може да води и у пропаст.

Усађује он и данас оне праве вредности у нас, духовне вредности.

Савина светлост се још није угасила, његов пут је светлошћу обасјан. Јесте он узан, али када се за руке ухватимо, стећи ћемо нову снагу и корачаћемо даље.

Љубав треба да нас веже, брат брата да стеже. Тада нам вечношт далеко није, већ смо једном ногом закорачили ка рајским вратима. Тада нам више неће важно бити што је он кривудав био, до циља нас је ипак довео.

Тамара Фодора I-3

"Савин је пут мира и напретка у овоземаљском животу, а вечности у рајском блаженству"

Завадише се људи међу собом.

За мало, брат на брата омрзне.

Зли дани дођоше, време у којем се

Људи враћају прошлости.

Боље стура к'о да не долази.

Јуче ће увек бити боље него данас.

Бар ти дани да горе не могу ићи.

Зар је дошло време мртве наде?

У тмини прошлих векова,
Ти си нам увек био водич,

Свети оче Саво.

Речи и дела непријатеља тебе нису

Никад избрисали из срца нашег.

Од оног дана гори ватра која

Греје и жари све који те знају.

Од оног дана тамо је споменик теби,

Путу твоме.

Од оног дана ми не знамо за страх.

Тога дана сви су били исти.

Измирио си поново

Браћу међу собом.

Србија је данас твоја заоставштина.

Дражен Лукић III-4

Сан Вукка Мандушића

Вук Мандушић

Ај је ђово, али су матице
ај је нешто што је од обје:
као је виђу ће се стиже млада
свесни ми се око главе врши.
На све нога с једном претреши,
ко не ђово једну већу ногу,
у ногу ногу Милошева
Кад прег зору, и ног је месечна,
важија нога настрагајућа,
а она је ногајућа доје,
уједује ноге да се гнује,
уједује ноге да се гнује;
шага она вијенција расипаје,
шага нога до ноге борса;

Сан Вукка Мандушића

Вук Мандушић

Ај је ђово, али су матице
ај је нешто што је од обје:
као је виђу ће се стиже млада
свесни ми се око главе врши.
На све нога с једном претреши,
ко не ђово једну већу ногу,
у ногу ногу Милошева
Кад прег зору, и ног је месечна,
важија нога настрагајућа,
а она је ногајућа доје,
уједује ноге да се гнује,
уједује ноге да се гнује;
шага она вијенција расипаје,
шага нога до ноге борса;

Омиљена

И деју камен јеме Србие,
Што је, пренеши сушу дере кров блак,
Сушарни хола крајним драма
У већином прашајујују
Поклоните неком мамићи
Србаса сваја бразде дубоке

Већа шапиних што су штапови,
Не чуне доке, мрачне пешке;
А камен ћуј, по шираница
Што се из праха диже у неда
Каснију прашину то је садила,
Што су у борбе прашив душника
Десети љуби већи славни
Лепчији крвљији грајајући
Милион љубији касни славиле,
Да прашина стреме бусни
Онjen ће некад имати превијун,
Душмана некад чеше бравише

I - награда

II - награда

III - награда

Интервју са бившом гимназијалком Миланом Момчиловић

Милана Момчиловић је Гимназију завршила 2005/2006. године. Све четири године је завршила са успехом 5,00. Показала се веома успешном у многим пољима и освојила многе награде. Како би имали пример за будућност, да чујемо како се Милана снашила:

Шта сматраш својим највећим успехима у шоку школовања?

- За свој највећи успех, у току мог гимназијског школовања сматрам то што сам изабрана за ћака своје генерације. То ми је био подстицај за даље победе и потврда вредности учења и знања. Поносна сам на Светосавску награду коју на предлог школе додељује општина за успех и залагање у разним областима. Била сам прва ученица од оснивања наше Гимназије која је учествовала два пута на Републичком такмичењу из латинског језика. То знање касније сам на факултету искористила за полагање испита из римског права на првој години. Такође, успех је и што сам била шеснаеста од деветсто педесет студената који су уписали Правни факултет 2006. године.

Зашто си уписала Правни факултет?

- Прво треба да студира онај ко воли, јер није лако, испити су обимни, а материја доста тешка. Одувек сам имала изражен осећај за правду и увек "адвокатисала", мада је и мој отац, који је био адвокат веома утицао на мој одабир позива.

Који су твоји планови и будућност?

- Сада сам трећа година и ближа сам kraju него почетку студија и већ размишљам шта даље? То је добра ствар код права, јер пружа широк дијапазон професија и запошљења. Планирам да упишем Мастерс студије - кривицу или међународне односе.

По чему памтиши Гимназију и које усмене би издвојила?

- Гимназију памтим као диван период када нам је једина брига била добити добру оцену. Памтим екскурзије, несталашку (када цео разред побегне са енглеског, и одемо у "Magic", некадашњи "Атол", на кантер, а разредна нас тражи) и незгоде (када је табла отпала на пола часа).

Како си преузели међусобне разlike у разреду?

- Сви смо били различити, али ипак сложан разред. Било је штребера,

мангупа, зафраната, шминкера, али смо били као породица и "чували леђа" једни другима.

Каква су твоја сећања на професоре?

- Гордана Радосавац је била строга, али правична и остала ми је у изузетном сећању. Тражила је много, али нас је много и научила. Уз градиво нас је увек учила и нешто из опште културе, чиме нас је издвојила из гомиле без идентитета. Када је отишла у пензију схватили смо да су се оцене разликовале (двојке и петице) али знање књижевности смо понели сви.

Која је твоја порука ученицима наше школе?

- Поручила бих свима да уживају у том периоду, јер је ушушкано, безбрежно и спокојно, али да уче јер се баш ту стиче најшире образовање које ће им касније користити.

Кажу да су најлепши и најплеменији посао помоћи детету да одрасте.

Мислим да су наши професори одрадили одличан посао. Гимназије се сећам као најлепшег периода. Дружење, учење, забава, пријатељство - све на једном месту.

Љиљана Чемерлић III-3

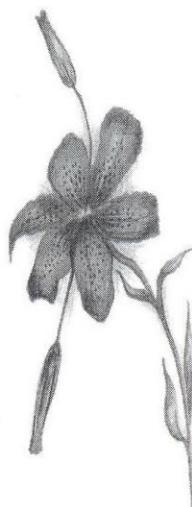
Порука за све будуће гимназијалце

Као неко ко завршава гимназију и носи поносно звање матуранта, желим и осећам потребу да дам савет, свим садашњим малим матурантима а и неким будућим, коју школу да одaberu, јер у њој треба да проведе један од најважнијих периода свог одрастања и она треба да им буде ослонац за даљи живот.

Сматрам да нисам погрешила уписавши гимназију „Сава Шумановић“ у Шиду. У почетку сам била уплашена јер сам чула много застрашујућих ствари о гимназији: „тешко је“, професори су овакви и онакви, „покажаћаш се“, али после само два дана и упознавања тих „страшних“ професора, другара и околине схватила сам да су сви ти „митови“ о гимназији уствари неубедљива прича оних који заправо ни не знају значај правог знања које се може добити само овде. Знајте, гимназија није баук, само минимум храбости и успећете!

Наравно, увидела сам да гимназија није само учење, она је много више од тога. Она је дружење, спорт и турнири у одбојци, фудбалу и кошарци, куповина ужице, која је прави мали ритуал на одморима, школски парламент, ћачке журке, незаборавне екскурзије, лист „Гимназијалац“ као и још много школских и ваннаставних активности. Такође, једна од ствари која ме је освојила је и школска атмосфера у којој се осећам као код куће, а баш то је и једна од најважнијих предности ове гимназије. Она вам поред широког и свеобухватног знања такође даје и прилику да имате више слобоног времена, које је и те како важно, јер не морате дуго да путујете и устајете веома рано да би ишли на аутобус или воз, а мењање друштва и одвајање од куће је једна од најтежих ствари на коју многи још нису спремни. А што се тиче учења, знајте да ћете се морати мало помочити, али ни мање ни више него у осталим школама, јер добијате само оно знање које хоћете да узмете и усвојите. Све зависи од вас, зато само храбро, јер гимназија вам даје и знање и време које ће вам помоћи да откријете своје талente и оно чиме желите да се у будућности бавите!

Пуно среће и уживајте у најлепшем делу вашег школовања!

Александра Обрадовић IV-1

Бојана Врабац, II-2

УЧЕНИЦИ ГИМНАЗИЈЕ У ПЕТНИЦИ

ПЕТНИЦА - МЕСТО О КОМЕ СЕ САЊА

Живописна околина Ваљева, коју чине планине Маљен и Дивчибаре, позната је сигурно свим средњошколцима, ако ништа друго, а онда са незаборавних ћачких излета и екскурзија. О лепотама овог краја и познатим природним знаменостима могло би се дugo и надахнути приповедати, и свакако без претеривања констатовати да је лепо и јединствено. Ипак, све већи број је и оних који овај крајолик повезују са науком и истраживачким радом. Само неколико километара од овог града, у истоименом селу, налази се надалеко позната истраживачка станица Петница. Околину објекта станице вишеструко улепшавају Петничка пећина и Петничко језеро, археолошке ископине насеља из времена млађег каменог доба, као и извори термалне

воде, и брза, бистра река Градац. С обзиром на дивно окружење, и не чуди нас што је једна организација младих научника, стешиште ентузијаста и љубитеља науке, занаја и стваралаштва, одабрала баш овај део наше земље за своје седиште.

Истраживачка станица Петница отпочела је са радом давне 1982. године, са мањим бројем стручног кадра, вођена идејом да се спроведе концепт планског рада са средњошколцима, који би подразумевао њихово увођење у самосталан, истраживачки рад. Није требало да прође пуно времена, а интересовање професора и ученика за Петницу нагло је појачано, и зато је данас овај истраживачки центар „отворен” за своје чланове током целе године. Број полазника вишеструко је повећан, а интересовање младих за боравак у Центру далеко превазилази његове капацитете.

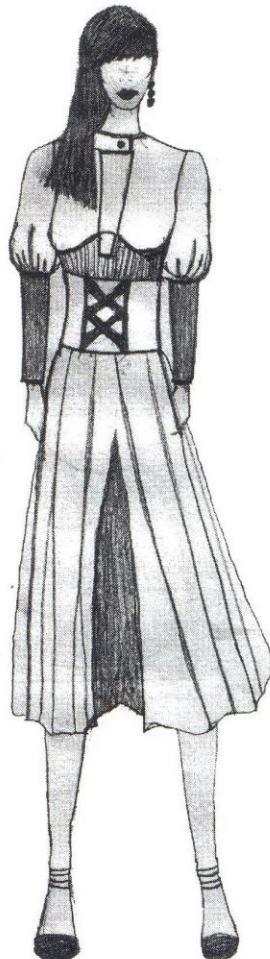
О Петници се данас може говорити као стабилном и изграјеном брэнду, спонтано и сјајно прихваћеном од стране средњошколске и студентске популације. Њени полазници су углавном средњошколци, а предавачи у свим научним областима су изузетно успешни студенти, или професионални млади предавачи. Задовољство ученика и оних који их овде уче је обострано, јер сви они без изузетка деле једниничку љубав према преданом и озбиљном научном раду и образовању. Одлазак у Петницу свакако представља привилегију младих заљубљеника у самосталан научни рад. Знања која се тамо стичу далеко превазилазе потребе и планове сваког средњошколског програма. Исто времено, будно праћен критичким оком јавности која не толерише импровизације, истраживачки рад у Петници био је, и остао, САВРШЕН. Из тих разлога, постао је сан свих младих истраживача и ентузијаста. Међутим, позив на учешће на семинарима ове истраживачке станице није довољно само жетети, потребно га је и заслужити. Поред чињенице да савесно испуњава школске обавезе и поседује солидно предзнање из области у којој жели да се усавршава, пожељно је да будући полазник добро познаје стране језике, има широк спектар интересовања, као и креативност и жељу за самосталним

радом. Тако уколико својим семинарским радом успешно одговори на једну од задатих тема, и тиме испуни све услове које поставља истраживачка станица, ученик постаје члан Петничког фонда и позива се да буде учесник једног од семинара.

Пре сопствене пријаве за учешће и похађања Петничких семинара, о начину рада истраживачке станице сам сазнавала из различите литературе. Била сам изузетно заинтересована за ширење знања у области физике, и сматрала да би самостални пројекти и ново окружење могли у довољној мери задовољити радозналост и ентузијазам моје природе. Иако сам била упозната са тим да су предавања и практичан рад на овим семинарима савршено

Александра Фајфрић, II-3

Александра Обрадовић, IV-1

УЧЕНИЦИ ГИМНАЗИЈЕ У ПЕТНИЦИ

усклажени, без обзира да ли је реч о природним или друштвеним наукама, жељно ишчекивани боравак у Петници превазишао је сва моја очекивања!

По доласку у станицу дочекао ме је прави „шарени“ скуп лепих, паметних, младалачки наслеђених, гласних вршњака из свих крајева Србије, подједнако узбуђених, и у неизвесности због онога што их очекује. Одмах смо се упознали, одмах започели разговоре и шале као да смо одрасли заједно. Помислила сам како ћемо се дивно слагати, и још боље проводити! Међутим, на моје велико изненађење, кратко упознавање са живописном околином, кућним редом и програмом обуке убрзо је замењено озбиљним и другим предавањем, без питања јесмо ли се одморили од пута. Морам признати да ми је требало мало времена да се навикнем на ново окружење, наметнуте услове живота и напор којем смо ми као полазници били изложени, а за који се можда нисмо доволно припремили. Предавања и вежбе у Петници трају од раних јутарњих, па све до касних вечерњих сати. Али, време овде брзо пролази, јер су сви максимално посвећени занимљивим темама које се обрађују: и предавачи, и полазници. Наш тим наслеђених и духовитих средњошколаца муњевитом брзином је постао група у којој је рад на првом месту, која се залаже и удубљује у сваки постављени задатак, и успешно га решава. Било је право уживање посматрати свак труд и преданост научном раду. Нема љубоморе и такмичења због којих се ствара нетрпељивост међу младима. Рад у групи све нас је научио да поштујемо једни друге, понашамо се колегијално, и да сви имамо једну исту жељу и циљ да се успешно заврши сваки постављени задатак. Када би предавања и вежбе прошли, нико од нас не би имао воље да још после тога остаје будан. Очи су се од умора саме склапале, одспавало би се свега неколико сати, а сутрадан би се све поново настављало. И поред свег умора, нико од полазника није желео да пропусти ниједно предавање. Зато се без претеривања може тврдити да петничке семинаре похађају упорни и ученици жељни самосталног истраживачког рада, спремни да се потпуно посвете науци.

Истраживачка станица Петница задовољава све апетите за новим сазнањима, а начин рада у њему ми се изузетно допада, јер нама ученицима таква врста едукације није доступна у школама које похађамо. Боравак у Петници остао ми је у незаборавном сећању: било је то, истина, помало напорно искуство, али ми је пружило оно што није могао ниједан други вид учења и сазнавања у области физике. С друге стране, научила сам шта значи бити део тима - део једне велике породице младих истраживача.

Жао ми је што ове године и поред позива од стране Петнице, због бројних обавеза и припрема за студије, нећу моći да поново похађам семинаре из физике; али зато, сваком ко има жељу за новим сазнањима из области за коју је посебно заинтересован, од срца саветујем да се пријави за учешће на семинарима овог сјајног центра за младе таленте и постане њен члан. У питању је сјајна прилика да се научи и сазна пуно нових ствари, стекну нова пријатељства, и проведе неколико незаборавних дана у Валjeвском крају, једном од најлепших у нашој земљи. Ова јединствена организација ће сваком полазнику отворити сјајне могућности за напредовање у науци, а тиме вишеструко вратити уложени труд.

Ивана Глувња IV-3

ПРВО НАСЕЉЕ НА МАРСУ

Од давних времена, када смо у вихору снежних олуја ловили мамуте, па до данас у људима постоји потреба за променом. Она као пламен гори у нама, не да нам мира и тера нас да хрлимо у будућност. Ова универзална људска особина узрок је наших сеоба и лутања. Колико год да један народ воли своју постојбину, и колико год да ту територију силовито брани вођен идејом заједништва нације, у њему увек постоје појединци или групе које сањају о неким далеким пространствима, нездовољне стањем у друштву. Земља је варљива, способна да воли и даје у једном тренутку, а одмах потом да постане сирова и дивља, јалова и људиме бескорисна. Уједињени, ова два фактора су много пута у људској историји довели до миграција. Напустили смо ужарено срце Африке због равница Европе и Азије. За Америке и Аустралију премостили смо океане и савладали олује. Чак смо успели да стигнемо и до залеђених полове наше планете, да освојимо планинске врхове који парају небо и мрачне дубине океана, не због силе прилика која нас је на то натерала, нити због профита који су нам освајања донела, већ због чисте радозналости и људске потребе да се упозна непознато, види невиђено, осети мрачно и објасни несхватљиво.

Људи што више имају, више им и треба. Као мала деца ми, када нам свемир понуди мали прст тражимо целу руку. Са развијком науке и технологије, повећавају се људски апетити и его. Због тога није било неочекивано што нам је и сопствена планета постала тесна. Чим је сонда Феникс 4 успела да са Марса донесе узорке плодног тла, почели су планови за колонизацију црвене планете. Историја се поновила, као што то има обичај да ради, и опет се водила трка између руских и америчких научника. Водећи умови ове две државе деценијама су радили на развијању средстава за транспорт и решавању проблема опстанка на Марсу. Коначно после сто дводесет година интензивних истраживања, и два уговора о сарадњи ове две државе почетак колонизације Марса био је на помolu. Прве ракете напустиле су Земљу носећи материјал за изградњу и залихе. Како би се одала почаст научницима који су били очеви овог пројекта, а који нису доживели да виде његову реализацију, ове прве ракете носиле су њихова имена. Кроз неколико месеци ракете су достигле циљ свог путовања и радови су почели. Од почетка пројекта било је јасно да први становници Марса треба да буду научници, чија ће истраживања

УЧЕНИЦИ ГИМНАЗИЈЕ У ПЕТНИЦИ

омогућити сигурнији и бржи развој људске цивилизације на Марсу. Био-куполе изграђене су у задатом року од двадесет година и Марс је званично постао колонија планете Земље. Свечану церемонију отварања главне куполе Тера секунда пратило је више од осам милијарди људи. Сваки човек на Земљи био је бар мало радознао да види како ће изгледати живот људи тако далеко од наше планете. На десет хиљада метара квадратних налазиле су се просторије за живот и спавање, лабараторије, стакленици и погони за одржавање температуре, гравитације, заштите од радијације и производњу кисеоника који су требали да осигурају оптималне животне услове за двадесет водећих научника из области генетике, ботанике, астрономије, геологије итд.

Убрзо је дошло до организовања власти, привреде и културе. Подручје на којем су се налазиле куполе названо је Арес. Одржани су избори и изабрано је Управно веће које су чинили научници, представници слободовољних досељеника и представници затвореника са одслуженом казном. Веће је донело декрет о самосталности који су власти на Земљи уз мања противљења прихватили. Овим декретом власт на Марсу имало је Управно веће, а Марс, са свим државама које ће можда настати на његовој територији био је независан од Земље. Судство је организовано, у почетку уз помоћ земљана који су слали судије и тужиоце, а касније образовањем младих који су са родитељима доселили или који су рођени на Марсу. Колонисти су успели да сами воде своје парнице. Главни извори прихода на Марсу били су туризам и енергетика. Колико год да нису желели да живе на страном и несигурном месту као што је Марс већина људи имала је жељу да на пар дана осети како је то живети на другој планети. Путовања и боравци на Марсу захтевали су мало дубљи цеп, а колонијалисти су се потрудили да обезбеде смештај за сваког ко је желео да посети њихову планету. За туристе су били организовани обиласци околине Аresa и излети у удаљеније делове Марса. Док су енергетске залихе на Земљи, упркос великим труду научника, копниле оне на Марсу биле су неискоришћене.

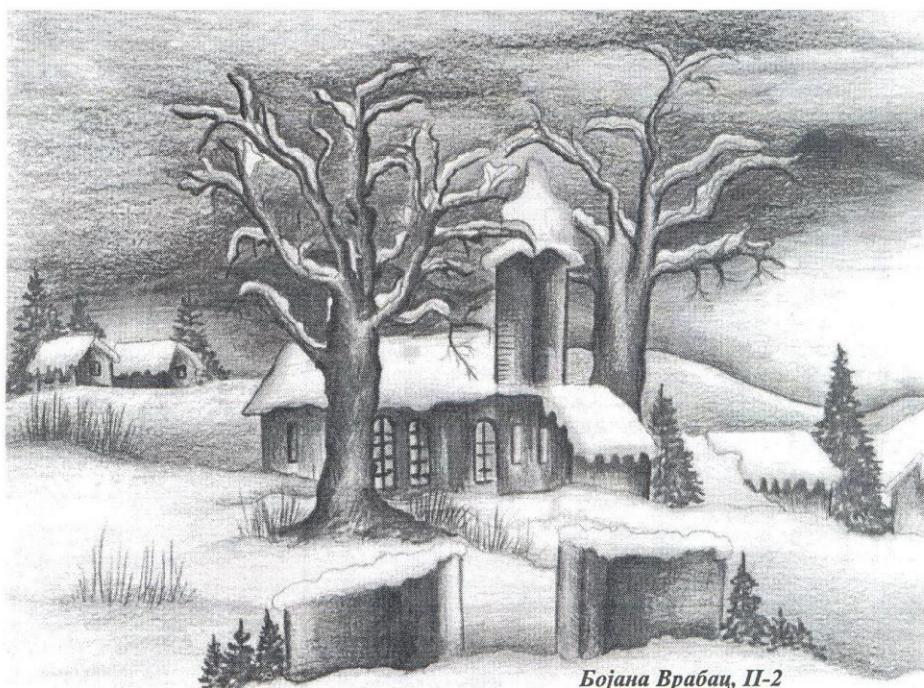
Упркос чињеници да су користили велики део соларне енергије да одржавају сопствене погоне "Марсовци", како су сами себе назвали, имали су дosta енергије за извоз коју су, после великих потешкоћа са проблемом преноса, успели да извезу на Земљу.

Временом, живећи са истим проблемима и радујући се истим победама, Марсовци су почели да развијају осећај међусобне припадности. Више се нису осећали као припадници одређене државе, ни као припадници Земаљске културе, већ као део нечега што су сами створили и што су сами развијали. Понесени овим новим полетом научници су започели још један пројекат тераформације Марса. Вођени слободном вољом и идејом усавршавања свог дома научници су дошли до обећавајућих резултата.

Могућност стварања животних услова на читавој планети доноси срећу и страх. Уколико процес буде успешан Марс ће се пробудити, постаће извор нетакнутих сировина и пространства за насељавање луди и привреде. Ово новостечено богатство може довести до сукоба, а можда чак и до рата између Земље и Марса, а и исто тако да учврсти односе две планете и доведе до повећања солидарности Марсовца и Земљана.

Остаје нам једино нада да смо у овој игри Бога, учећи како да стварамо светове и ширимо наш утицај преко универзума, покупили, успут, бар мало божанске мудрости која нам неће дозволити да поновимо историју, јер ако нам је наша планета тесна у свемиру вальда има места за миран суживот свих нас.

Владан Перешић IV-2

Бојана Врабаћ, II-2

ПОЕТСКЕ ИСКРЕ • ПОЕТСКЕ ИСКРЕ • ПОЕТСКЕ ИСКРЕ

О ЖИВОТУ

Кажу да је свет око нас само део онога што можемо да имамо. Онога дана када отворимо врата живота и почнемо да опажамо ствари које нас окружују, наћи ћемо се на раскрсници четири пута, четири знака. Први знак водио би нас ка дубини живота, у све већи вртлог. Други знак упутио би нас на мост добра и зла и поново би смо морали бирати. То никако не сме бити наш избор. Трећи знак би нас повукао за собом чим би смо га угледали. Ето нас тренутно на путу који нам је показао трећи знак. На путу трагања за љубављу, срећом и слободом.

Где настаје срећа? Можда она долази сваки дан заједно са сунцем и ако ухватиш погледом први зрак сунца, срећа је твоја. Она је тај знак који у том тренутку припада само теби. Чуваш је, мислећи да ће победи и да више никада нећеш нову ухватити. И тамо срећа траје све док је нешто не спреци да плови нашим животима као океанима. Уколико брод среће потоне, нестане, знаћемо да пратимо знаке. Сам потоп биће један знак, који ће открити да је срећа исчезла и да љубав више не постоји.

Када се прошлост врати у неком другом облику, као вид зреле будућности, пожелимо да је живимо паметно. У осталом, живот се састоји од океана и бродова. Великих, малих, средњих... Дешавају се бродоломи у последње време све чешће. Нико не може да их заустави, прекине. Једино можда судбина. Она је свемоћна и уколико је добре воље ко зна, можда следећи брод остане на површини још дуго. Са разлогом или без њега, све се одвија онако како мора.

Једино што нам преостаје, али веома важно, је то да можемо, имамо слободу да бирамо између судбине или случајности. Можда је ипак све велика случајност која само подсећа на кораке судбине. На нама је да одаберемо свој океан и брод којим желимо да нас судбина или случајност носе.

Све остало је тајна...

Оливера Стојшић IV-1

Бојана Врабац, II-2

НЕМА ГА

Још самоћу голих грана осећам у срцу,
И пустош олује, клетву у души,
Док кишне капи квасе умorno ми лице,
И цео свет лагано, у неповрат се руши.

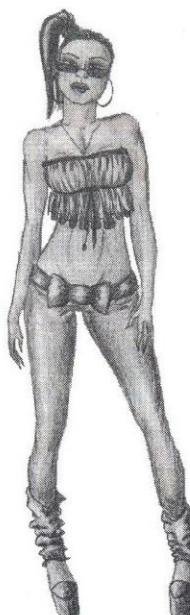
И чујем звуке гитаре негде у даљини
И јеџај жише у ноћи,
Док ветар носи крик рањеног створа,
Док земља тутњи и дижу се мора.

И чујем песму, неку тиху, нежну
И питам се, ко је пева?
Постоји ли још неко усамљен далеко,
Док киша пада, док грми и сева?

Вулкани нека прораде, громови нека ткук,
Олује нека ломе и униште муку.
Нек' море полуди и реке поплаве све

Ништа ми више није важно,
Јер сада њега нема, не...

Дајана Посавчић I-4

Александра Фајфрић, II-3

НАДА

Желео бих да знам:
Држиш ли ме када закорачим,
Јер ходам по води,
Без циља, без трага...
Знаш ли ме,
Или мислиш...

Носиш ми нове наде,
Као да си последња међу нама.
Не напуштај, не иди, не остави...
Јер без тебе потону бих, тихо,
У том мору, великим, мирном...
Не успе ни да осетиш,
Сама међу својима,
Предаха моје, на твојим рукама.

Обори препеке, које те вежу.
Буре у срцу, тмину у оку.
Дозволи да видим, да видиш,
Да није све узалуд.
Нама је свет горко место,
Али ипак...
Волео бих да знаш...

Дражен Лукић III-4

Reason

I know we haven't spoken for a while
But there's a lot of things I have to release
It's kinda hard for me to say
But what I need to know
Tell me where we went wrong
All I ever wanted for us is to be strong
And you to be honest
But you couldn't be
Tell me why is that so hard
'Cause all I wanted you to say
Do you wanna bi mine
Or you wanna leave it all behind
Tell me please, 'cause I have to clear my mind

There's no other way to tell
So now I'm speaking my mind?
Listen to me now

Baby, I love you
You're everything I need
You're the reason why I live
You're the reason why I breathe
When you come around
My heart starts to beat
Without you I just can't live

I wish I could turn back time
To the moment when you kissed me for the first time
We were lying in each others arms
But what happened now
Why couldn't it last forever
Maybe we can do it just one more time
Maybe we can do it better
One last time tell me
All the right things
I need to hear to break me
And maybe then I'll move on
But I know I'll never leave you behind
You'll always be a part of my life

wrote by: Teodora Bosančić II-3

Милица Бешевић II-3

Љубав

Сви смо ми доспели у овоземаљску башту која се зове живот. Стазе којима ходамо су различите, преплићу се и разилазе, ми течемо као време, радујемо се, смејемо, патимо, болујемо и што је најважније... Волимо...

Тако сам и ја заволела. Брзо непромишљено, тотално блесаво... Заволела сам тако лако, а тако сам тешко знала то да покажем... Можда је то моја највећа мана, а можда чак и највећа врлина.. Можда ћу управо због тога успети да сачувам своје срце у једном комаду, што ретко коме полази за руком у овом свету пуном лажи, превара и неискренних љубави...

А са друге стране човек без љубави је само мртвац који дише, ништа друго до неколико слушачких имена и датума...

Љубав је чудна ствар... Данас је све лепршаво и лепо и ми ушушкани у својој љубави сијамо од задовољства, а сутра... Шок... Угледамо ону страну стварности, ону страну живота коју јуче нисмо познавали, сви лепи тренутци испаре, а у нама остаје једино осећај горчине, усамљености и необјашњиве туге... Да ли је онда наше срце вредно да га жртвујемо због неких лепих очију? Очију које су ту уз нас, бодре нас и прате кроз живот, а онда одједном нестану као да никада нису постојале, а наше срце остане само, напуштено и рањено..? Очигледно да јесте, чим је толики промет!!! Данас се срца поклањају тако непромишљено и брзо да је готово немогуће сачувати их...

Да ли су људи полуђели или и даље не схватају да је срце оно највредније што поседују?

Можда су људи ипак у праву... Можда срце ипак треба ставити на коцку и чекати да нађе оно које ће куцати у истом ритму... Можда је та неизвесност оно што уствари чини љубав, а када би све било очигледно и лако, љубав више не би била то што је сада. Због тога људи не треба да се опирају када их погоди Аморова стрелица. А још горе да беже од тога и стиде се да покажу своју заљубљеност, тај најлепши осећај на свету...

Путеви љубави су веома чудни и саткани су од безбрјд тренутака. Сваки је посебан и непоновљив. Сваки преживљени дан и преспавана ноћ су делићи огромног мозаика. Никада се један преживљени тренутак неће поновити и зато требамо волети и бити вољени у сваком тренутку, током овог кратког и несавршеног живота... А ја бих то вероватно прво требала да научим себе...

Милица Зец II-2

Путник

Кога да назовем овим именом? Да ли човека или људе?

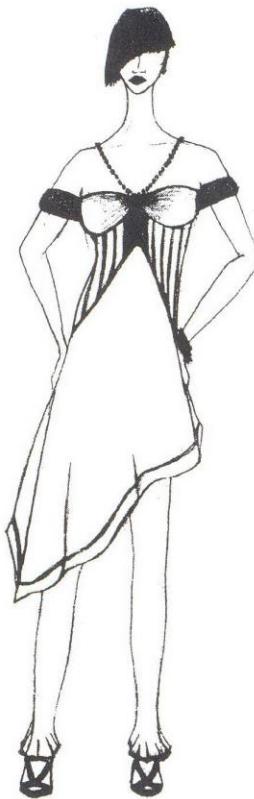
Сви на свој начин су путници и свако има свој циљ. Чак и луталице. Њих има у сваком од нас.

Свако јутро, када устанем постављам себи иста питања и налазим исте одговоре. Од овог јутра, мени ништа није довољно. Желим више, а то не могу добити стојећи у месту. Место моје биће тамо где су одговори на сва моја питања, где су сви моји разлоги. Ал' то никад нећу моћи сам.

Свако јутро, када устанем, ја погледам према истоку. Вуче нешто мој поглед у том смеру. Носи ме бура осећања. Тек до тамо... Тамо је мој сан.

Можда очекујем превише од себе, ако кажем да могу све. Нико ме не може зауставити у мојој искреној намери. Треба ми више храбрости. Успећу све само ходајући. Ту негде биће моја срећа.

Дражен Лукић III-4

Александра Обрадовић IV-1

ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ

Наука о пољубацима

Пољубац је међу научницима још предмет расправа јер није потпуно јасно који је његов еволутивни смисао.

Зато се љубљењем бави посебна научна дисциплина-**филематологија**.

Бројни антрополози сматрају да се љубљење развило од њушкања.

Уосталом, неки народи попут Ескимса уместо љубљења практикују трљање носовима, што је честа појава и у животињском свету.

Ипак, антрополози не могу да се усагласе да ли је љубљење научено или инстинктивно понашање.

Ако прихватимо тезу да је љубљење научено понашање тада тврдимо да се размена пољубаца развила из примитивног храњења. Мајка би прво сажвакала храну, а затим једала детету.

Касније, пољупци су прерасли у показвање наклоности и близости.

Било да пољубац има романтично значење, или је синоним за поздрав, то је обичај познат свим културама света. Када је упитању пољубац у образ, код нас, као и у Русији и Египту, обично се размене три, Американци се љубе само једанпут, док у Скандинавији љубљење у јавности је ретко.

На Галапагосу жене се љубе искључиво у десни образ, а у Оману није необично да се мушкирци после руковања пољубе у нос.

Занимљивости:

*Симпатична новогодишња традиција у многим земљама је љубљење под именом. Води порекло из Енглеске и када се двоје нађу испод ове границице од њих се очекује да се пољубе.

*Међународни дан љубљења је 5. фебруар.

*Алфред Волфрам је пољубио највише људи, више од 8.000 за осам часова.

*Човек током живота проведе 20.160 минута пољубиће се.

*Њудски мозак има специјалне неуроне који помажу да нађемо усне друге особе чак и у потпуном мраку.

*Пољубац увек покреће неки вид емоционалне реакције, утиче на стање свести и уме да делује бескрајно магично, заносно и лековито.

Горана Николић III-1
Милана Ненадовић III-1

Зашто је добро бавити се спортом

Познато је да сваки вид физичке активности благотворно утиче на срце, да ублажава агресивност, да јача карактер и самопоуздање. Али, листа добробити од бављења спортом се ту не исцрпљује. Редовна физичка активност, између остalog, преоручује се и зато што.

1. Спорт подстиче рад мозга

Многобројна истраживања показала су да редовно упражњавање спорта успорава старење можданних ћелија и спречава опадање интелектуалних способности и памћења.

Начин деловања: Осим сто јачају мишиће, спортиви издржљивости благотворно делују и на моторичке способности, као и на рад мозга. Истраживања су показала да се физички активније особе боље сналазе у непредвиђеним ситуацијама, да имају брже и боље рефлексе, да боље памте и лакше уче. Научници објашњавају да је то вероватно зато што физичка активност подстиче крвоток, па самим тим и обогаћивање мозга кисеоником и рад мозга.

2. Спорт јача кости

Иако благотворно деловање спорта на кости није, на први поглед, видљиво, његов утицај је и више него значајан.

Начин деловања: Спорт јача кости на тај начин што стимулише рад ћелија које производе и регенеришу коштано ткиво. Осим правилне и уравнотежене исхране, британски лекари препоручују 30-45. мин. брзог хода 3 пута недељно и то, по могућности, са ранцем тешким 3-5 кг, на леђима, да би се појачало оптерећење костију.

3. Спорт добро утиче на мозај

Пола сата вожње бициклом, брзог хода, пливања или неке друге физичке активности најбољи су начини да се отклони стрес и напетост и истовремено поправи расположење.

Начин деловања: За време физичког напора, мозак ослобађа супстанцију, која се назива ендорфин, а која има аналгетичко дејство. То значи да спорт ублажава бол и осећај неспокојства. Поред тога, бављење спортом значи и елиминацију адреналина, хормона стреса, због чега се после вежбања осећамо опуштеније и задовољније.

Прве две недеље, на државном универзитету у Аризони, спроведена су истраживања, која су показала да је у стресним ситуацијама ниво адреналина, код особа које се баве спортом, много мањи, него код особа које се не баве никаквом физичком активношћу. А, упоредна анализа деловања спорта и лекова против депресије, показала је да спорт има исти ефекат као и узимање депресива! Чак је и спорт у предности јер, за разлику од лекова, физичка активност нема никакво штетно дејство!

Иштетња је корисна...

Уколико нисте љубитељ спорта, да бисте очували своје здравље, довољно је да свакога дана штетејте најмање 30.мин. или да трчите, возите бицикл и сл. Важно је само да током тих пола сата ваше срце куца нешто брже, него обично и да се после получасовне активности ознојите, јер ће се на тај начин ваш организам лакше ослободити од токсина.

Ана Гребић II-3

МОДА • МОДА • МОДА • МОДА • МОДА • МОДА • МОДА

Еволуција обуће

• Оне су опсесија и фетиш многим дамама широм света, оне су попут праве реликвије која се брижљиво чува и са поносом показује.

• Прва обућа је била направљена искључиво да заштити стопало од хладноће и повреда. Будући да су били израђени од лишћа, гранчица и траве или коже и крзна животиња, први примерци нису изгледали привлачно.

• Стилови су наставили да се мењају током средњег века. У то време се дужином ципеле изражавала статусна моћ онога које носи, тако да су краљ и дворани имали најдужа стопала. Занимљиво је то да та правила нису важила за жене па су све носиле сличне ципеле.

• У XVII веку мушкарци су носили ципеле четвртастог облика са дрвеним ћоновима, које су биле неудобне и непрактичне, док су се dame одлучиле за танак врх ципеле, који је ципели дао утисак женствености. Важна иновација је било откриће копче која је имала улогу да држи ципелу на месту.

• У XVII веку даме су почеле да носе ципеле са штиклом у комбинацији с високо подигнутом косом и великим фризурама, како би створиле савршено витку силуету која је била идеал барокне лепоте.

• Када су се појавиле кратке хаљине, женске ципеле су постале примећене, тако да сада штикла добија нови издужени облик, при чему је била веома висока и неудобна. Тада на сцену долази енглеска штикла чија је практичност потиснула уметнички и естетски дизајн. Масивна енглеска штикла је замењена танком италијанском која је имала

преодужетак који је служио као подршка ћону и остатку ципеле. Таква штикла је у XX веку назvana *stiletto*.

• У XVIII веку као популарни детаљи појавили су се сребрна и златна чипка, копче са светлуџавим камењем или танке елегантне перле. Касније су се модели мењали док на крају ципеле нису постале или сасвим равне или са веома ниском штиклом, израђене од сатена и свиле. Средином века се јавило интересовање за обућу у ткз. кинеском стилу која је имала извијени врх, практичну и не превише високу штиклу.

• Пред крај XVIII века, када се сматрало непристојним ношење сандала и показивање стопала, на сцену су ступиле равне ципеле. Имале су зашиљен врх и стварале илузију да је стопало много уže, а биле су израђене од најфиније свиле и сатена уз ручно везене мотиве и нашивене детаље.

Милица Бешевић II-3

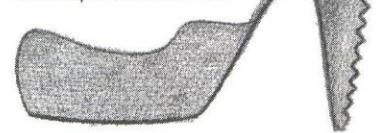

• XIX век најбоље може да се дефинише као доба промена у целом свету, а самим тим и на модној сцени. Чизме заузимају значајну позицију у свету обуће за овај век. Материјали су постали мање екстравагантни па су свила и сатен замењени кожом, која је ради издржљивости премазивана фарбом. Актуелне боје биле су бела, браон, пастелне боје, као и богате нијансе *Pompeii* првене, и зелена позната под називом Нил. Штикле су на почетку века биле потпуно заборављене, а обућа је била равна с акцентом на удобност, али уз осврт на дизајн и праћење трендова.

• Данас су штикле поново у моди. Уз толико боја, облика и материјала од којих су направљене, готово да ништа више не може да нас изненади. Ипак, нама остаје да и даље пратимо модне трендове и чекамо појаву неког новог модела који ће нас све одушевити.

Милица Бешевић II-3

Милица Бешевић II-3

Чоколадне ципеле

Оне представљају фетиш многим дамама света, а чоколада неодоливу посластицу у свим облицима. Чоколадна компанија "The obgroma cacao's" дизајнирала је прелепе модерне ципеле од чоколаде, те објединила и употребнила женску опсесију. Ове ципеле направљене су од венецуеланске чоколаде и у себи имају 70 процената какаа, а део су нове колекције ове компаније. Осим што су чоколадне, ципеле су напуњене бомбоњерама од јагоде и шампањца, чак су на одређеним местима позлаћене јестивим 22-кардатним златом. Ципеле ће бити упаковане у златно смеђу кутију омотане уљубичасту Christian dior свилу.

Милица Бешевић II-3

ЖИВОТ • ЖИВОТ • ЖИВОТ • ЖИВОТ • ЖИВОТ • ЖИВОТ

О јријашем сушу

Свако од нас се понекад нађе у ситуацији, која изискује помоћ других особа: можда је то неки задатак из физике који не узимамо, или неки већи, озбиљнији проблем, који, дакле, сами, ма колико паметни, интелигентни, марљиви и вредни били, не узимамо да решимо. Ту већ помоћ често тражимо од особа за које зnamо, или барем мислимо да ћe нам јe, у том тренутку пружити. Међутим, постоји неколико особа, које са свим врлинама и манама, које поседују волимо, ценимо, уважавамо и поштујемо, те за које смо сигурни да ћe нам помоћи када год је нама та помоћ потребна, а да их ни не замолимо за њу. Ти, нама веома драги људи, зову се ПРИЈАТЕЉИ.

Пријатељство и другарство није исто. Пријатељ је онај особа која је увек присутна када нам је потребна, разумевање, савет, лепа реч, а друг ћe нам такођe све то пружити, али не увек. Друг вероватно нећe осетити, уколико то није очигледно, када нам је потребна помоћ, јер нас он не познаје толико добро као пријатељи.

Многи књижевници су писали о пријатељству. Неки су о њему писали као о једном облику хероства, а други су пак писали са мањом дозом озбиљности, што је по мом мишљењу, интересантније и занимљивије. Тако је нпр. Јован Дучић у свом делу „Благо цара Радована“ написао следеће:

„Француј је добар пријатељ и частан непријатељ. Талијан је несигуран и као пријатељ и као непријатељ. Грк је више љубазан друг, него поуздан пријатељ. Србин је израђенији као тип пријатеља, него као тип непријатеља; он за личног непријатеља сматра чак и човека с' другог краја света, само ако не дели његово мишљење. Шпанац је више фамилијаран него друштвен.“

Да ли сада разумете зашто сте богатији када имате пријатеља? Ако не, запитајте се и присетите се колико сте срећнији били када сте нешто велико и важно постигли уз помоћ својих пријатеља, те када сте потом, заједно са њима поделили успех и срећу, а колико сте невоља претрпели у виховом одсуству.

Ми, људи, склони смо да препричавамо неке тужне, трагичне ситуације и тренутке, а оне срећне и лепе да оставимо за себе. Зашто? Зашто када неко нпр. на овај или онај начин изгуби живот, ми о томе причамо данима, недељама, па чак и месецима? А када се неко заљуви, добије брата или сестру, петицу из математике, неку награду, када неко постигне неки одређени успех, зашто о томе не причамо толико дуго? О томе су пре неколико недеља спровођена психолошка истраживања у Великој Британији и психолози су на крају извели два закључка:

1. Зато што се такве тужне и трагичне ситуације, наравно, не дешавају свакоме од нас свакодневно, па чим је то реткост, иако је то нешто што нас баш не радује, ми смо у стању да о томе причамо сатима;

2. Зато што све лепе тренутке желимо да задржимо за себе. Међутим, као што сви зnamо то није увек изводљиво, јер свако од нас има потребу да и њих као и тугу подели са пријатељима. Зашто? Зато што ћe се ти наши пријатељи тада искрено радовати због нас, па ћe наша срећа бити лепша и већа!

Ана Гребић II-3

ДЕСЕТ ЈЕДНОСТАВНИХ КОРАКА ЗА ОЧУВАЊЕ МЕНТАЛНОГ ЗДРАВЉА

Сваког дана си због нечег забринут или уплашен. Полазиш у школу са осећањем нелагодности. Стрепиш да ћe те професор прозвати, питати, оценити. Да ћe те другови у одељењу одбацити, исмејати. Незадовољан си собом. Бринеш због проблема који постоје у твојој породици.

ТИ СИ ПОД СТРЕСОМ.

Већина људи је скоро непрекидно под стресом. Имаши лоше оцене, због тога се лоше осећаш, а родитељи су тужни или се љуте и прете казнама и забранама...

Веза ти је у кризи или ниси успео ни да је започнеш...

Мислиш да те нико не разуме...

Понижен си и одбачен...

Твој глас се не чује, нико твоје мишљење "не узима за озбиљно", јер си млад или другачији од осталих...

ЗАТО РАЗМИСЛИ О САВЕТИМА ЗА ОЧУВАЊЕ МЕНТАЛНОГ ЗДРАВЉА

1. ПРИХВАТИ СЕБЕ ОНАКВИМ КАКАВ СИ

Наша уверења, порекло, култура, религија, физички изглед, пол и животно искуство чине нас онаквима какви смо. Свако има право да буде попштован, укључујући и ТЕБЕ.

2. РАЗГОВАРАЈ О ТОМЕ

Већина људи се осећа усамљено и преоптерећено својим проблемима. Понекад помаже ако о томе разговараш и поделиш са неким своја осећања.

3. ДРУЖИ СЕ СА ПРИЈАТЕЉИМА

Не мораš увек бити јак и борити се сам. Зато постоје пријатељи. Они су важни, посебно у тешким тренутцима. Размисли о томе шта је право пријатељство и негуј га.

4. УКЉУЧИ СЕ У ЗАЈЕДНИЦУ, ДРУШТВО, КЛУБ...

Упознавање нових људи, осећање припадања одређеној заједници веома је важно за сваког појединца, посебно за младе особе у развоју.

5. БУДИ АКТИВАН

Редовно вежбање може да помогне ако си нервозан или депресиван. Оно ти даје више енергије. Пronађи активност у којој ћeш ужivати: шетња, вожња бицикла, плес, бављење неким спортом.

6. НЕМОЈ УЗИМАТИ АЛКОХОЛ НИ ДРОГУ

Ниједан проблем нећe решити узимањем алкохола или дроге. Они ћe ти створити нове, веома озбиљне проблеме. Посебно дрога, наказа-вампир, која ћe ти попити крв, разум и душу. Не опијај се, то је "без везе"! Осврни се, толико лепих ствари и могућности има свуда око тебе!

7. НАУЧИ НЕШТО НОВО

Ма шта то било, повећаје твоје самопоуздање и донети задовољство!

8. УЧИНИ НЕШТО КРЕАТИВНО

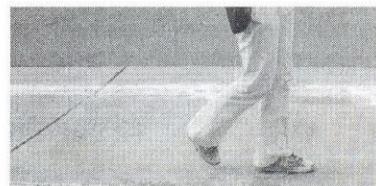
Нучници су доказали да бављење стваралачким активностима умањује нервозу и лоше расположење. Музика, писање, пртња, моделирање, кување - пронађи нешто у чему ужivаш!

9. ОПУСТИ СЕ

Пronађи и одвоји мало времена само за себе. Одмори се уз музiku, читање, свирање, размишљање, молитву, уз оно што те опушта.

10. ПОТРАЖИ ПОМОЋ

Буди сигуран да је сваком понекад потребна помоћ. Није срамота затражити помоћ. Обрати се пријатељима, родитељима, психологу, лекару, професору...

НАСТАВИ ДА КОРАЧАШ...

П.С. **Ментално здравље** је душевно здравље, психичка стабилност.

Ментална хигијена је грана психологије која се бави очувањем менталног здравља.

Стрес (енглеска реч stress) значи притисак, напор, напрезање, напретнутост. Стрес је сваки захтез за новим прилагођавањем који средина поставља појединцу.

Депресија је стање безврзности, беспомоћности, праћено суморним тешким мислима и самоосуђивањем.

Пријатељ је живо, најчешће, људско биће, (а не "лик" са face book-a који сеfolira) са којим се повремено виђаш, дружиш, излазиш у град, играши баскет, разменујеш "траче" и тајне, зовеш га на рођендан и увек се можеш ослонити на њега. Пријатељ разуме и прашта.

Психолог Љупка Радишић

МИЛЕВА МАРИЋ-АЈНШТАЈН - "МАЈКА" ТЕОРИЈЕ РЕЛАТИВИТЕТА

Рођена је 19. децембра 1875. године у Тителу у некадашњој Аустро-Угарској, а данашњој Србији, у богатој породици аустро-угарског официра. Била је најстарија од троје деце, имала је сестру Зорку, рођену 1883., и брата Милоша, рођеног 1885. године.

1886. започела је школовање у женској гимназији у Новом Саду, а 1888. године прешла је у гимназију у Сремској Митровици, где је и матурирала 1890., као најбоља у разреду из математике и физике. Од 1890. је похађала Краљевску спрску школу у Шапцу. Када се преселила у Загреб, добила је специјалну дозволу за похађање школе у коју су ишли само девацца.

У лето 1896. уписала је студије медицине у Цириху, али се у октобру исте године преобрасала на Државну политехничку школу на студије математике и физике. Она је била тек пета жена која је примљена у ову школу. Тамо је на заједничким предавањима физике упознана седамнаестогодишњег Алберта Ајнштајна.

Прве две године студирања су биле успешне за Милеву. Један семестар је провела у Хајделбергу и за време тог одсуства се дописивала са Албертом. У Цирих се вратила 1899. године и тада је започела њихова веза. Милевини родитељи се нису противили њиховој вези, јер су сматрали да се Алберт неће оженити Милевом због њене болести, док су се Албертови родитељи противили, јер је Милева била 3 године старија од њиховог сина и није била Јеврејка.

Милевин успех на студијама је почeo да слаби и у лето 1900. није положила своје завршне испите. Алберт је дипломирао, а Милева је остала на студијама. Милева је неколико недеља након састанка са Албертом на језеру Комо сазнала да је трудна, а у јулу 1901. је опет пала на испитима.

Милева је 1902. крајем јануара или почетком фебруара у Новом Саду родила кћерку Лисерл. У својој 27. години, са незавршеним факултетом и ванбрачним дететом, почела је да се осећа као срамота за породицу. Алберт и Милева су се

венчали у Берну 6. јануара 1903. Лисерл је неко време пре венчања оболела од шарлаха и није познато да ли је умрла или дата на усвајање. Брак Милеве и Алберта није баш најбоље функционисао. Алберт је посвећивао своје време послу и науци, а Милева је патила због губитка детета и неуспеха на факултету. Ипак, брак је кренуо на боље како је Алберт добио повишицу и рођењем сина Ханса. Алберт је 1905. објаснио фотоелектрични ефекат, а 1908. је добио лиценцу за рад на универзитету у Берну. Следеће године је дао отказ у Берну и прихватио место професора на Универзитету у Цириху.

Алберт је почeo да се дописује са бившом девојком, због чега је њихов брак запао у кризу. Да би вратио мир, отпуштали су на одмор. Њихов други син Едуард се родио 1910.

Следеће године, Алберт се са породицом преселио у Праг, што је Милеву јако погодило, јер је као Српкиња је била осетљива на напетости између немачких и чешких националиста. Ајнштајн се 1912. вратио у Цирих, што је био потез за који је Милева веровала да ће јојачати њихов брак. Ипак, Алберт је пронашао новог сарадника за математику Марсела Гросмана. Такође је имао нову љубавницу, рођаку Елзу Ловентал. Ова криза је дошла у пролеће 1914. када је Алберт прихватио посао у Берлину. Милева је испочетка одбила да прати Алберта, пошто је Елза живела у Берлину, али су се ипак преселили. Алберт је направио списак наредби да Милеву, са заповестима као што су „одговарај ми само када ти се обратиш“. У јулу 1914., дан пре избијања Првог светског рата, Милева је стаковала ствари и вратила се са децом у Цирих.

Алберт је остао са Елзом и довршио Општу теорију релативности. А 1916. године је затражио развод од Милеве, која се разболела од овог захтева. Милева је коначно пристала да Алберту пружи развод 1918. Алберт се сложио да Милеви да новац од било које будуће Нобелове награде. Званично су се растали 14. фебруара 1919., а Алберт се оженио Елзом 2. јуна 1919.. Те године савијању светlosti у гравитационом пољу за помрачење Сунца је било главни доказ за Општу теорију релативности, што је Алберту донело светску славу.

Иако је постала славан због терорије релативитета, Алберт је добио Нобелову награду за физику за објашњење фотоелектричног ефекта. Ајнштајн због путовања није присуствовао додели награде, па му је шведски амбасадор тек 1923. доделио награду, а Алберт је новац препустио Милеви. Милева је уложила новац у три стана у Цириху, као и за негу

млађег сина Едуарда, који је 1930. оболео од шизофреније. Ова деценција је за Милеву била jako тешка: Алберт и Елза су због нациста емигрирали у Сједињење Државе, Милевина мајка је умрла на дочеку нове 1935. године, а сестра Зорка је умрла 1938. године. Старији син Ханс Алберт је са својом породицом 1938. емигрирао у Сједињене Државе, где је њен најмлађи унук Клаус Мартин умро у року од неколико месеци.

Милева је због дугова насталих због Едуардове болести морала да прода две куће, а претила је опасност да остане и без треће, па се обратила Алберту за помоћ. Ајнштајн је преузео власништво над кућом, али ју је 8 година касније изненада продао за 85.000 швајцарских франака, под условом да купац дозволи Милеви да остане у кући. Међутим, на дочеку Нове године, Милеви је изненада добила званично обавештење да је њен најам истекао. Један пријатељ јој је покушао да пронади боравак и открило је да је купчевих 85.000 франака случајно уплаћено на Милевино име. Алберт је захтевао да му Милева врати новац и претио је да ће избацити Едуарда из тестамента.

Тог пролећа Милеви је позлијо током једног Едуардовог насиљног напада, и онесветила се. Умрла је у болници три месеца касније, 4. августа 1948. и сахрањена је на циришком гробљу Нордхайм. За њен гроб шире јавност је саизнала 2003. заслугом Петра Стојановића, оснивача Меморијалног центра "Никола Тесла" из Сент Галена. Њен гроб нема спомен плочу, а изнад њених остатака, леже остатци још неколико људи.

Један међународни конгрес физичара деседесетих година прошлог века био је запањен изјавом америчког физичара Еван Харис Вокера: „Ајнштајн није открио теорију релативитета, која му је донела светску славу. Његова прва супруга, Милева Марић, дала му је многе генијалне идеје које су му отвориле пут до успеха. Она је та која је написала чланке о теорији релативитета, које је он објавио под својим именом.“

Тијана Гњидић II-1

ЗАНИМЉИВОСТИ

ЗАНИМЉИВОСТИ

ЗАНИМЉИВОСТИ

ТРЕНУТАК МУДРОСТИ

„Знање је досадно, незнанье је много занимљивије. Када знамо, сви знамо исто, а када не знамо, свако не зна другачије.“

(Душан Радовић, песник)

„У животу постоје две трагедије: једна је када изгубиш оно што највише желиш, а друга када баш то добијеш.“

(Шорц Бернард Шо, драмски писац и есејиста)

„Лукави људи презирату научку, припности јој се диве, а мудри се њоме користе.“

(Френсис Бекон, филозоф)

„Будите увек љубазни према младима, јер ће они једног дана писати о вама.“

(Сирил Конори, новинар и критичар)

„Паметним сматрамо само оне који мисле једнако као и ми.“

(Франсоа ла Рошфуко, филозоф)

„Млади најчешће мисле да су доволно мудри, баш као пијанице који себе сматрају доволно трезним.“

(Филип Дормер Стенхоуп, политичар и писац)

„Таленат без учења чешће уздиже људе до славе него учење без талента.“

(Марко Тулије Цицерон, филозоф и политичар)

„Кад се људи слажу са мном, увек имам осећај да сам негде погрешио.“

(Ернест Хемингвеј, књижевник)

АНЕГДОТЕ ФИЗИЧАРА

• За време Другог светског рата, против Ајнштајна је била подигнута велика научна кампања у Немачкој, што је резултирало изласком књиге "Сто научника против Ајнштајна". Чувши то, Ајнштајн је рекао: "Зашто сто да нисам у праву, и један би био довољан".

• Физичар Паскал се врати касно кући једне ноћи, и када је зазвонио на врата поспани слуга га није препознао. Слуга упита познатог научника:

- "Кога тражите, господине?"

Расејани Паскал одговори:

- "Господина Паскала."

- "Извините није код куће."

- "Ништа, ништа, навратићу други пут", одговори научник и продужи даље.

• Алберта Ајнштајна је једног дана посетио један од његових студената.

- "Питања на овогодишњем испиту су иста као и на прошлогодишњем", узвикну младић.

- "Јесте", одговори Ајнштајн, "али ове године су сви одговори различити".

• Француски физичар Анри Маре Ампер је имао две мачке које је страшно волео, али постојао је проблем, оне нису могле пролазити кроз врата када су хтели. Једног дана Ампер ја наручио код столара још две рупе на вратима. Столар га на то зачуђено упита:

- "Забога, за шта ће вам две рупе на вратима?"

- "Па већа рупа за већу мачку, а мања рупа за мању мачку", рекао је Ампер.

• Алберт Ајнштајн је радо гледао јунака са екрана, Чарлија Чаплина. У једном писму Чаплину је написао:

- "Ваш филм "Златна грозница" сваком је разумљив у целом свету и Ви ћете у сваком случају постати познат човек."

На то је Чаплин одговорио:

- "Ја се вама још више дивим. Вашу теорију релативности нико не разуме на свету, а Ви сте ипак познат човек."

- Професор: „Шта је симбол Београда?“
Ученик: „Па, БГ!“
- Ученик: „Ја 120 сати интернета потрошим за два дана!“
- Професор: „Ајде Кристина, прочитај ми друго питање.“
Ученик: „Немам свеску.“
Професор: „Како немаш свеску?“
Ученик: „Па ја сам заборавила целу торбу кући.“
- Ученик: „Споменски словеници.“
(словенски споменици)

- Ученик: „У палеолиту су скрпљали животиње и убијали плодове.“
- Ученик: „Једноћелијска ћелија има један организам.“
- Ученик: „Осми март и први мај спадају на петак тринаести!“
- Ученик: „Бесконачко!“
(бесконачно)
- Ученик: „Електрон се налази у узбуђеном стању!“
(побуђеном стању)
- Ученик: „Петак је... трећи час...свима нам је тешко!“
- Професор: „Која је прва држава код Западних Словена?“
Ученик1: „Чешка.“
Професор: „Чешка?“
Ученик1: „Па, Чешка.“
Ученик2: „Ко се чешка?!“

РАЗОНОДА • РАЗОНОДА • РАЗОНОДА • РАЗОНОДА • РАЗОНОДА

Књижевни кутак

"МИ ДЕЦА СА СТАНИЦЕ ЗОО" - КРИСТИЈАНА Ф.

Кристијана Ф. је пробала хашиш када је имала дванаест година, а са тринаест је већ постала зависна од хероина. Сваког јутра је одлазила у школу, а поподне се, као и остали млади наркомани, проституисала на станици Зоо и тако долазила до новца за дрогу. Њена мајка скоро две године није знала да јој ћерка води двоструки живот. Кристијана детаљно и потпуно описује судбину деце коју јавност примећује тек када постану жртве дроге.

"П.С. ВОЛИМ ТЕ" - СЕСИЛИЈА АХЕРН

Холи и Цери имали су савршен живот. Срећно венчани, живели су у Даблину близу породице и пријатеља, добро се забављали... Укратко, свет им је био под ногама или су бар тако мислили. Дан пре свог тридесетог рођендана човек који јој је био највећа љубав и најбољи пријатељ, напустио је Холи. Када је Цери умро. Холи је мислила да не може да настави живот без њега. Али Цери јој је обећао да ће заувек бити уз њу. И био је. Оставио јој је писма са задацима које треба да уради да би испунила свој живот и Холи сваког месеца чита ново. Компанија Warner Bros је снимила филм по овом роману Са Хилари Свонк и Џерардом Батлером у главним улогама.

"ЗАЈЕДНО САМИ" - МАРКО ШЕЛИЋ-МАРЧЕЛО

Овај роман на посебан начин, духовито испричаном причом, обнавља прастару мисао да човек, био краљ или просјак, до истине о сопственом животу долази на међи светова, у часу преласка на ону страну. Па се тако једног дана и Радоје Бакрач, мали човек, а главни јунак ове приче, који се за живота

није питao ни о каквом смислу, обрео пред вратима самосазнања. Док са осталим сродним душама "заједно сам" на начијој земљи, у аутобусу за који се не зна куда иде, чека да ли ће се скрасити у коначном миру или сагоревати у бесконачној грижи савести. Бакрач се досећа да истину о свету, али и о сопственом постојању можемо пронаћи једино - у себи. Па ако волите да слушате Марчела, сасвим је вероватно да ће вам се допasti и ова књига.

Оливера Ђулић II-3

СУДОКУ

		5			6		
2	6			9	5		7
		9					
9	1				7		8
		3	9	8	1		
7		1				3	9
						7	
3		6	4			9	8
		5		2			

НЕУНИШТИВИ

"Неуништиви" су шидска rock група која својим веселим ритмом увесељава наше ћачке дане. Група постоји већ шест година, а сачињавају је два певача Милан Тубић и Бане Николић, гитариста Ђорђе Јовицки, басиста Растислав Микуш и бубњар Дејан Јевтић - Jeff, а понекад им се пријужи и певачица Ивана Глувља.

У разговору са њима сазнала сам много лепих, помало чудних и смешних ствари. "Неуништиви" најчешће свирају у кафићу "BAR CODE", али како кажу живот музичара није ни мало лак, па обично свирају где се добро плаћа. Иако више од свега воле музiku, кажу да им она није све у животу. На првом месту им је љубав и породица. Сви чланови бенда су заљубљени, док Jeff истиче како је заљубљен, али несрећно. У разговору, уз много смеха сетили су се многих својих догодовштина и лепих тренутака, које су доживели на свиркама. Наглашавају да када изађу пред публику певају свим срцем, јер другачије не знају.

Неки од чланова бенда ишли су у нашу школу и кажу да је бити "гимназијалац" нешто најлепше.

Највише воле да свирају "То ми ради", а Милан обожава да пева песму "Све још мирише на њу". Кажу да себе као пензионера не могу замислити, док Jeff планира да последње дане проведе пецајући на Дунаву.

Њихов узор су они сами, што нам свима може бити поука. Време их је научило да се носе са тежином проблема и да у лошим стварима увек пронађу нешто добро.

Ако пожелите да сазнате нешто више о њима или им пружите подршку, можете их потражити на www.myspace.com/neunistivisid и сами ћете се уверити, баш као и ја да су то веома пријатни и симпатични момци, који нам шаљу пуно поздрава!

Милица Зец II-2

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

Мултиетничност - Русински језик у Гимназији, факултативно

Гимназија „Сава Шумановић“ у Шиду је одувек показивала велико интересовање за језике и културу других народа који живе на територији општине Шид. Тако је од октобра 2008. године у школи, по први пут на иницијативу директора гимназије господина Душана Лукића, започето изучавање русинског језика и књижевности са елементима националне културе. Настава је намењена ученицима, припадницима русинске националне заједнице и другим заинтересованим ученицима, са циљем изучавања и свестранијег упознавања русинског језика, књижевности и културе.

Настава се одржава два пута недељно, а у наставу су укључени сви заинтересовани ученици. Примарни циљ факултативне наставе русинског језика је савладавање изговора русинских гласова и речи, основне спознаје о граматици русинског језика и усмено изражавање, као и основне спознаје о русинском стваралаштву. Један од циљева гимназије је неговање мултикултуралности и

Ученици русинског језика са професором и психологом школе

мултијезичности, што је показано на примеру наставе русинског језика.

У гимназији „Сава Шумановић“ у Шиду је, у сарадњи ученика гимназије који похађају наставу русинског језика и КПД „Ђура Киш“, одржана мини изложба русинске народне радиности, русинског литературног стваралаштва, као и сусрет русинских писаца и песника са ученицима школе. Поменути сусрет је био 17. новембра 2008. године, а одржан је у просторијама школе. Ученицима су се представили др Стеван Константиновић својом књигом „Русинска проза од Хнатјука до 1941. године“; песникиња Сања Тиркајло, наставник енглеског језика својом збирком поезије „Високо изнад мене“ и господин Микола Шанта који нам је представио први том сабраних дела Гавријила Костелника.

Поводом обележавања 18. манифестије „Дани Миколе Кочиша“ у гимназији је 5. марта 2009. године одржан јавни час русинског језика и књижевности на коме су учествовали госпођа Ирина Папуга председница Друштва за русински језик и књижевност из Новог Сада и књижевник Светислав Ненадовић из Шида. На јавном часу су учествовали ученици гимназије који су читали поезију песника Михајла Ковача, Васиља Мудрог и Ангеле Прокоп. У име Друштва за русински језик и књижевност, госпођа Ирина Папуга је гимназији поклонила књиге које су прикупили ученици из Руског Крстура и Куцуре. У знак захвалности, што се у шидској гимназији одржава факултативна настава русинског језика, госпођа Ирина је ученицима и људима који су омогућили да се ова настава одржава, уручила признања са ликом Михајла Ковача.

професор Зденко Лазор

Адашевачки устанак

После војничког слома Краљевине Југославије, Срем је у окупационој подели фашистичких земаља и њихових савезника ушао у састав Независне државе Хрватске. Становништво је одмах осетило свирепост усташких власти, почело је да се организује и пружа отпор.

Одлука да се подигне устанак у западном Срему донета је 26. фебруара 1942. године у Адашевцима у кући Ђоке Шпољарића. Акција је организована како усташе не би ухапсиле рањеног партизанског командира, Крсту Кузминца. Исте ноћи партизани у селу су пуцали у усташку патролу што је означило почетак устанка.

Месна организација СУБНОР-а Адашевци сваке године на пригодан начин обележи овај догађај. Поводом 67. годишњице почетка устанка 28. фебруара 2009. године одржан је помен

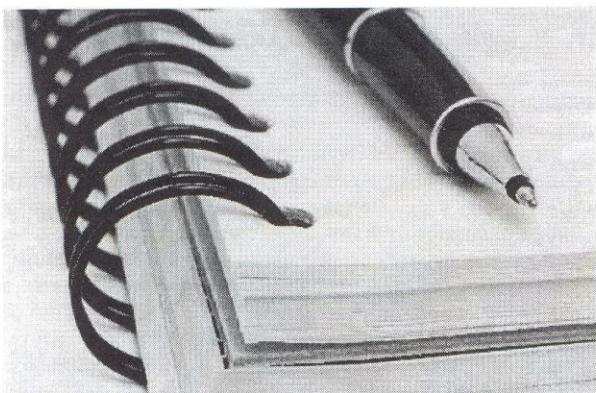

ДЕО ПРИРЕДБЕ:
Ученици Основне школе из Адашевца

страдалим Адашевчанима у Другом светском рату и положени су венци. На академији, која је одржана у О.Ш. "Вук Карадића", све присутне су поздравили Јовица Степанић председник Месне организације СУБНОР-а Адашевци, Душан Лукић члан председништва Општинског одбора СУБНОР-а, Миленко Дабић председник општине Шид, Света Атанасковић покрајински секретар СУБНОР-а. Свечаности су присуствовали Љуба Вурдеља кћерка Ђоке Шпољарића, представници СУБНОР-а Крагујевца, гости из Шековића и Пилица.

Програм су веома надахнуто извели ученици основне школе из Адашевца, који су припремили уз помоћ својих учитеља, наставника и директора школе.

Биљана Лазић, проф.

ШКОЛСКЕ ВЕСТИ

- Ученици наше школе учествовали су на петом серијалу квиза „Здраво Европо“, који организује Министарство просвете Републике Србије и Делегација Европске комисије у Републици Србији. Поред Гимназије, у нашој групи такмичила се још и Математичка Гимназија, Гимназија из Сmedereva и Прва београдска гимназија. Нашу школу су представљали Александар Момчиловић III-3, Наташа Дороњга II-2 и Ненад Ивичић III-2, који је био резервни члан. Наша гимназија је освојила четврто место. Да би изборили пролазак на овај такмичарски део квиза ученици су решавали иницијални тест из опште културе. У конкуренцији је било 144 школе из целе Србије, а наши ћаци су успешно решили тест и тако се пласирали међу 32 екипе које су учествовале на снимању такмичарског дела квиза. Реализатор пројекта је Редакција дечијег и школског програма Радио Телевизије Србије.
- Гимназија је добитник **Годишње награде „Васа Пелагић“** за 2008. годину. Наша школа је проглашена за педагошку установу године. Ово високо признање додељује Педагошки покрет Србије за врхунска остварења у образовању.

- На **окружном такмичењу из математике** које се одржало 28. марта у Сремској Митровици, у конкуренцији других разреда, ученик Давид Дабић II-3 освојио је прво место и тако се пласирао на републичко такмичење, које ће се одржати крајем марта у Лесковцу. **Окружно такмичење из физике**, које је одржано 7. марта у Новом Саду, окупило је најбоље младе физичаре из Срема и Јужнобачког округа. У конкуренцији других разреда ученици Давид Дабић и Милош Мићић, обојица из II-3, заузели су прво односно друго место. Овим успехом изборили су пласман на републичко такмичење које ће се одржати почетком априла у Београду. На **окружном такмичењу из хемије**, које је 21. марта одржано у Новом Саду, ученик Милош Мићић II-3 освојио је треће место и пласирао се на републичко такмичење које се одржава крајем маја.

• Смотра рецитатора из наше општине одржала се у понедељак 2. марта, у згради Општине у Шиду. У конкуренцији средњих школа, пласман на регионално такмичење изборило је пет наших ученика : Срђан Станић II-1, Предраг Терзић II-2, Тијана Гњидић II-1, Милица Бибић III-3 и Милица Ђукић IV-4. Пролазак на покрајинско такмичење, које ће се крајем марта одржати у Сечњу, остварили су Предраг Терзић, Милица Бибић и Милица Ђукић.

• Током месеца марта у истраживачкој станици **Петница** одржаће се низ семинара за ученике средњих школа . На њима ће, из различитих научних области учествовати и наши ученици: Никола Симић I-1, Давид Дабић II-3 и Марија Милић III-2 (физика), Марко Бертић I-1 и Милош Мићић II-3 (геологија), Владан Перећ IV-2 (сопцио-културна антропологија) и Милан Вурдебља I-1 (историја).

• **Извиђачки одред „Лазар Бибић“** Шид у оквиру обнове активности покренуо је акцију-ПРИЈЕМ НОВИХ ЧЛАНОВА. Из редова ученика наше гимназије одреду је приступио 31 ученик (из III-2, II-2, II-4 и II-1 одељења). Позивамо и друге ученике да нам се придруже. О свим активностима одреда биће обавештења на огласној табли у приземљу школе.

И. Маринковић, проф.

• Сименс је и ове године у оквиру такмичења „Create the Future“ у изради мутимедијалних презентација, за ученике средњих школа Србије расписао конкурс на тему „**Моја школа-интелигентна зграда**“. На такмичењу учествују тимови ученика, од три до пет, а свака екипа има ментора. Екипу која покаже највећу креативност и маштовитост у изради презентације очекује наградно путовање у Беч. Гимназијалци су се одзвали позиву и оформили четири екипе које ће учествовати на такмичењу.

• У недељу 1. марта, у Гимназији „Лаза Костић“ у Новом Саду одржана је традиционална смотра ваннаставних активности из руског језика „**Проводи Масленици**“, на којој су учествовали ученици наше гимназије. У припремању кореографије нашим ученицима помогло је СКУД „Свети Сава“ и кореограф Бранислав Николић. Тамбурашки оркестар је припремио професор Драган Крсмановић, а хор професорица Љупка Радишић. На овој манифестацији из наше општине наступила је још и Основна школа „Вук Карадић“, одељење у Вашици.

• Омладинска акција добровољног давања крви, у организацији Црвеног крста и Центра за трансфузију Сремска Митровица, одржана је 26. марта у просторијама гимназије. У акцији су учествовали ученици и професори наше школе, као и други грађани, добровољни даваоци. На акцију се одазвало 54 даваоца, а прикупљено је 32 јединице крви.

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

ВЕСТИ ИЗ СПОРТА

- У уторак, 17.фебруара 2009. године одржано је зонско такмичење у одбојци за ученике.
- У конкуренцији мушких екипа учествовале су школе из Сремске Митровице, Руме, Пећинаца, Старе Пазове и Шида. Наша школа је освојила треће место, а представљали су нас следећи ученици: Душан Орлић, Момчило Марковић, Предраг Видић, Владимир Кораћ, Горан Ђурић, Небојша Трипковић, Марко Котарлић, Душан Божић и Димитрије Филиповић
- У конкуренцији женских екипа учествовале су школе из Руме, Сремске Митровице, Старе Пазове, Инђије и Шида. Наша школа је освојила друго место, а представљале су нас следеће ученице: Бојана Чикарић, Јелена Млађан, Александра Голић, Јована Петровић, Катарина Марјановић, Милица Лакић, Бранка Добрковић и Александра Марјановић.

Љ. Чемерлић III-4

Детаљ са школског турнира у одбојци

• У гимназији је као и сваке године одржан школски турнир у одбојци. Учествовало је 16 екипа. Екипе су биле мешовите. Парови екипа су одређени жребом, а такмичење се играло по куп систему. Утакмице су игране на два добијена сета до 15, изузев полуфинала и финала где је сет игран до 25 поена. У финалу су се састале екипе II-3 и IV-3, а победу је однела екипа IV-3 резултатом 2:0 у сетовима. У утакмици за треће место екипа IV-4 је савладала екипу III-3 истим резултатом. Цео турнир је пратио спортски дух и добро расположење свих играча и гледалаца.

• Гимназија је у фудбалском сусрету, одржаном 9. марта у Спртској хали у Шиду, победила Техничку школу „Никола Тесла“ резултатом 2:0. Стрелци за нашу школу били су Наранџић и Варничић. Овом победом гимназија се пласирала на зонско такмичење које се одржало 12. марта, а домаћин турнира је био Шид. Поред домаће екипе учествовале су још и екипе из Сремске Митровице, Руме, Инђије, Старе Пазове и Пећинаца. У полуфиналу, фудбалери из Инђије су савладали нашу екипу, и тако је зауставили на путу до финала. Екипу гимназије су чинили: Ведран Рашић, Миленко Перовић, Јовица Богдановић, Срђан Арамбашић, Огњен Арсеновић, Александар Наранџић, Дамјан Варничић, Милош Смајић, Јован Думитровић, Дражен Лукић и Милош Ерак.

Школске вести уређује: Александар Обрадовић IV-1

РЕШЕЊЕ ЗА СУДОКУ

3	4	5	7	8	6	9	1	2
2	6	1	3	9	5	8	7	4
7	8	9	4	2	1	3	5	6
9	1	6	2	3	7	4	8	5
4	5	3	9	6	8	1	2	7
8	7	2	1	5	4	6	3	9
5	2	4	8	1	9	7	6	3
1	3	7	6	4	2	5	9	8
6	9	8	5	7	3	2	4	1

Исправак из прошлог броја (страна 5., текст "Лето у Енглеској", друга реченица, последњи пасус):

"Иако сам доста тога видела, постојало је још ствари које су могле да ме задиве, као што је поглед на Алпе из авиона или на Дунав и Словенију."

Редакција "Гимназијалца" захваљује се следећим предузећима на помоћи приликом изласка овог броја:

KonTinG

Spin
electronic

SZR
ptiko
Ivuksan

ZLATARA
Queen
ŠID

MAX SPORT
KARAĐORĐEVA 8 ŠID

AB AUTO BELI

VETERINARSKA STANICA
DU
ŠID

ORTAČKA
VETERINARSKA
STANICA

GVOŽĐAR
INEX

Бојана Врабац II-2